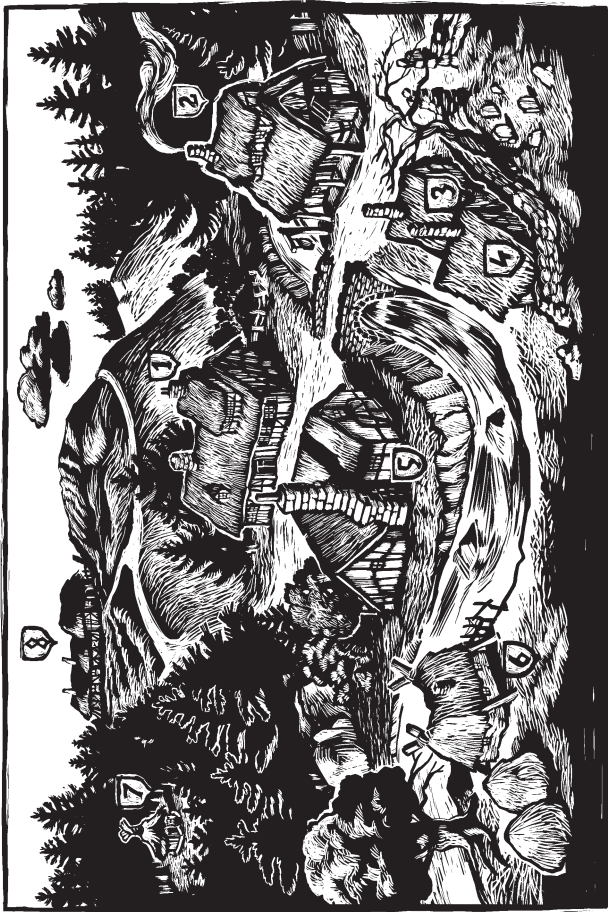

Markéta Forró

—

Případ mrtvého čaroděje

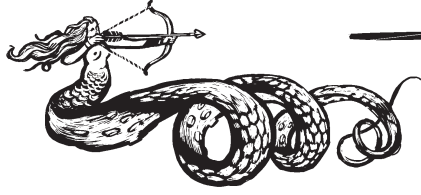

MIZERNÁ LHOTA

LEGENDA:

- 1 – hospoda**
- 2 – Ef**
- 3 – Vyzuňkovi**
- 4 – Bel**
- 5 – kovárna**
- 6 – Fuňouch**
- 7 – Jestle**
- 8 – Lavičkoví**

Poznámka: vzdálenosti mezi příbytky na mapě jsou pouze ilustrativní a ve skutečnosti daleko větší.

Markéta Forró

Případ mrtvého čaroděje

edice Pemmikan

Případ mrtvého čaroděje

Copyright © 2025 Markéta Forró

© 2025 Gnóm! – Jakub Němeček

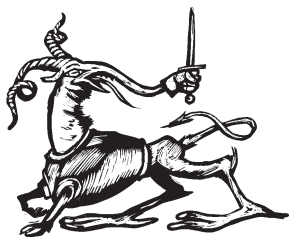
Cover art & illustrations © 2025 Václav Šlajch

Pemmikan Library # 5

První vydání. First edition.

ISBN 978-80-88299-48-6

Martinovi, Maruše a Míše

1

„V případě nesprávného užití hrozí bolesti hlavy, nadýmání a samovznícení. Vždy se řiďte pokyny na této straně svitku.“

Tak, to by mělo stačit. Ef unaveně odložil brk do kalamáře. Už se nad tím hrbí tolik hodin a zatím si nedovolil pořádně se protáhnout, už to ale nejde odkládat. Ani po všech těch letech jeho tělo stále ještě úplně nevyklo sedavému řemeslu, chce cvičit, posilovat, bojovat.

Spokojeně přešel pohledem úhledný sloupeček hotových svitků, prudce se odsunul od stolu, až konstrukce židle zasténala, a vztyčil se v celé své úctyhodné výšce.

Udělal krok do místnosti a strnul. Něco se mu otřelo o nohu. Všechny smysly – kromě očí – mu napovídaly, že v pracovně není sám.

Na stole jako by se najednou rozzuřil uragán. Svitky vířily a padaly přes okraj, jeden z nich se vznesl na výšku dlaně nad desku stolu a vzápětí dopadl zpátky, ale už ne kompletní. Roh pergamentu chyběl, jako by ho něco ukouslo. Když se po sedáku židle začala rozlévat žlutá loužička,

ztratil Ef definitivně trpělivost, vztekle zavrčel a skočil. Židle se pod jeho tělem rozlomila, takže těžce dopadl na kamennou podlahu, ale ruce se vřel naprázdno.

Takhle si to protažení nepředstavoval.

Když se zase postavil na nohy, už bylo pozdě. Neviditelný škůdce byl pryč, zanechal za sebou jen pootevřené dveře. Ef se rozhlédl kolem a šťavnatě zaklel. Pak dveře rozrazil do plné šíře a zařval: „Jestle! Ty mizerná bábo, ten tvůj ptakopysk to tady zase zřídil! Přísahám bohům, že až ho chytím, bude toho pěkně litovat, a je mi fuk, ze který pekelný sféry se sem prohrabal!“

2

„Jeden hotovej svitek v prdeli, patnáct dalších vymetlo všechno svinstvo v koutě, podlaha zadělaná inkoustem, hromada knížek na zemi,“ vyjmenovával Ef mrzutě škody, zatímco křečovitě svíral sklenku.

„Nemačkej to tak,“ napomenula ho Malvína, ale už bylo pozdě. Sklo zapraskalo. Ef rozevřel ruku a na stůl dopadly mokré střepy. Barbar stoicky

sledoval, jak na hrubou dřevěnou desku kape krev smíchaná s pálenkou.

„Stěžuješ si na nepořádek a sám tu děláš bordel,“ zavrčela Malvína.

„Nemluvě o tom, že jsi mi zničil dobrý sklo. Kdo ví, kdy tudy zase projedou kupci.“

Ef něco zamručel a zvedl se od stolu.

„Nikam nechod,“ utnula ho Malvína rázně.

„Nakapeš mi i na podlahu. Prostě sed' a počkej, než to uklidím.“

Sesbírala skleněné střepy do dřevěné misky a odložila ji za výčep. „Vezmu to do kovárny, třeba z toho Kordula něco udělá. Občas si hraje s výhni, mohla by zkusit vyfouknout novou.“ Hospodská utřela stůl kusem hadru a založila si ruce v bok. Podívala se na Efovu pořezanou ruku a povzdechla si.

„Dej sem tu pracku. Dezinfikovat už to nemusím, aspoň něco se ti povedlo. Stejně mě ale fascinuje, že je ti úplně fuk, že moje rezná má skoro padesát procent. Jinej by tu už skučel pod stolem.“

„Jsme holt takový plemeno,“ pokrčil Ef rameny, zatímco se díval, jak mu Malvína zkušeně ovazuje ruku kusem plátna, které mívala vždycky po ruce. Hospodské rvačky bývaly v Mizerné Lhotě spíš

výjimkou, ale ona vyznávala zásadu, že je lepší být připravena na všechno. A že se mi to vyplácí, pomyslela si, když vázala poslední uzel.

„Poučovat zrovna tebe o tom, jak se o to máš starat, je asi blbost, co?“

„To asi zvládnou,“ usmál se na ni vesnický ranhojič a majitel krámků s kouzelnými a léčitelstvími svitky v jedné osobě. „Ale děkuju, Malvíno. Myslíš, že tě teď můžu drze požádat ještě o jednoho frťana?“

„Můžeš. Ale na sklo už dneska zapomeň. Cín tě snad přežije.“

Nalévala do kalíšku novou dávku rezné a v duchu vrtěla hlavou. Jako hospodská si už v životě vyslechla všelicos. Když mívala plný lokál, pivo teklo proudem a hosté se předháněli ve výčtu svých hrdinských skutků, padaly leckdy názvy – a hypotetické hlavy – nejrůznějších příšer v intenzitě, která se zvyšovala úměrně množství vypité kořalky.

Chiméra, jistě, tu každý znal, i když ji nikdo na vlastní oči neviděl. Gryf, drak, jednorožec, všechny tyhle tvory znaly i nejmenší děti a nikdo o jejich existenci nepochyboval. Ale aby byla na světě taková potvora jako ten takzvaný ptako-

pysk? A ještě neviditelná? Co je moc, to je moc. Pořád nemohla pochopit, proč Ef, inteligentní, vzdělaný, sečtělý Ef, věří báchorkám jejich bláznivé bylinkářky.

Pravda, ukazoval jim obrázek, který našel v jedné své tlusté učené knize. Žasnoucí vesničané kroutili hlavami, a když se Ef nedíval, klepali si na čelo. Starý Fuňouch si dokonce před obrázkem odplivl.

„Tož jestli tahle mrcha chodí po vesnici, to jsem rád, že je neviditelná. Kdybych ji potkal, nakopnu ji do prdele, fujtajbl,“ zamračil se.

Jako by nestačilo, že se po světě potuluje hromada skutečných bestií a velká část z nich běhá po dvou, pomyslela si Malvína rozmrzele.

„Jdu zkontrolovat Meluzína, ten kluk se určitě zase fláká,“ řekla, přisunula plný kalíšek Efovi a odešla zadním vchodem do jabloňového sadu.

3

Ef dopil, ztěžka natáhl nohy a na moment zavřel oči. Klidná chvilka ale netrvala dlouho. Dveře hostince se rozletěly a do lokálu se přihrnuly dvě

neuvěřitelně malé děti. Každé z nich se k Efovi snažilo dostat první a zkušeně se přitom odstrkávaly a pohlavkovaly.

„Strejdo Efe! Strejdo Efe!“ ryčela kudrnatá dívka, zatímco šlapala bratrovi na nohu.

„Strejdo Efe, já něco vím!“

„Víš houby,“ prsknul na ni stejně kudrnatý kluk a zatáhl ji za culík.

„Řeknu to já! Ty máš sedět doma a loupat hrášek, ty důro!“

„A proč bych měla ten blbej hrášek loupat zrovna já, to teda nevím,“ vyplázla dívka na bratra jazyk, za což schytala žďuchanec.

„Tak dost!“ zařval na ně Ef silněji, než měl v úmyslu.

Obě děti se příkrčily a on si v duchu vynadal. Takhle řvát nemůže ani na lidskou, natožpak na hobití drobotinu. Vždyť mu ti mrňousci sahají jen kousek nad kolena! Rychle se ovládl a promluvil už klidně.

„Teď mi to snad můžete říct oba, ne? Co se děje?“

Obě děti se na něj dívaly ještě pořád trochu vykuleně a mlčely. Ef si povzdechl.

„Mám dneska špatný den, omlouvám se.

Zarude, povíš mi to? Nebo ty, Toulitko? Když jste se sem tak hnali, asi to bude důležité, ne?“

Hobitce se vrátila kuráž, znovu na bratra vyplázla jazyk a vítězoslavně pronesla: „Jdou sem dobrodruzi!“

„Dobrodruzi?“ svažtil Ef obočí. „Tak brzy? Ti poslední tu byli ani ne před měsícem.“ A skoro nic jsme na nich nevydělali, připomněl si otráveně.

„Vidíš, strejdo, já jsem říkal, že ví prdlačky,“ ušklíbl se Zarud. „Ona pěkně kecá. Nejsou to dobrodruzi, je jen jeden! Velikej. A divnej. Jede na koni.“

„Na koni? A je veliký? Jako třeba já?“

„To ne, ty seš mnohem větší. A připadal mi jako člověk. Ale fakt byl vysokej, nelžu,“ zamračil se hoch.

„Velikej beztak připadal jen tobě, ty záprtku,“ ušklíbla se Toulitka.

Sourozenci se opět začali prát.

Ef je popadl a odtáhl od sebe. Nebylo to pro něj těžší než zvednout kalíšek s pálenkou.

„Rvát se mi tady nebudete. Ale děkuju za zprávu. A pokud jde o vás dva, myslím, že vám doma stojí práce,“ pozdvihl významně jedno obočí.

Byl by se vsadil, že až za dvojčaty zapadnou dveře, ani náhodou nezamíří domů na statek.